

Capitolul 1

— N-are nimic, e doar obosit!

Mia clipi. Visase sau vorbea bunicul Knut la telefon? Razele soarelui se jucau printre stelele cerului albastru de mătase aflat deasupra capului ei.

Apoi simți ceva catifelat pe obrazul ei drept și văzu doi ochi negri-verzui care o priveau. La zece centimetri de nasul ei.

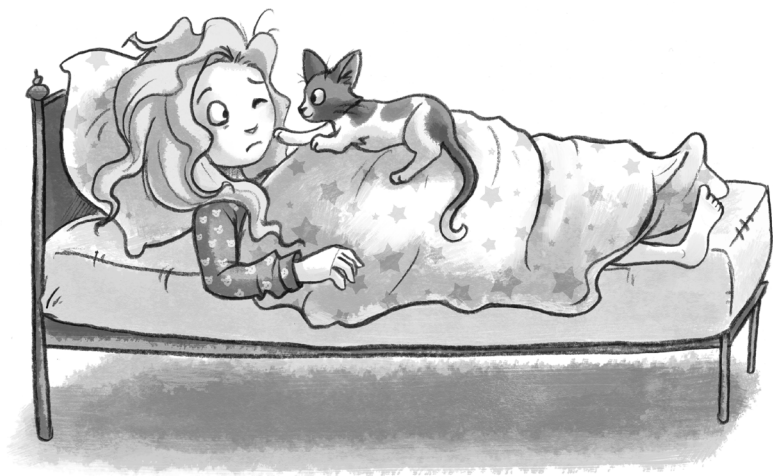
Mia cunoștea acea privire.

— N-ai de ce să te uiți așa. Sunt în vacanță!

— Miau-uau-uh, căscă Minou.

— Te plictisești? N-am ce-ți face, murmură Mia.
Joacă-te cu Toby.

Oare de cât timp era Minou lungită pe burta ei? Cu capul ridicat și cu lăbuțele din față ascunse maiestuos sub blana pufoasă, n-o scăpa pe Mia

din ochi. Ca de obicei, atunci când Mia, în sfârșit, putea să doarmă cât voia ea. Atunci, Minou o privea lung și dojenitor până când ea căpăta muștrări de conștiință și se scula. Măcar Minou fusese suficient de îngăduitoare să n-o trezească.

Ceea ce făcuse însă bunicul Knut.

— Nu, nu e bolnav. Și nici melancolic. Obosit!
O-BO-SIT!

Așadar, Mia nu visase.

Bunicul Knut vorbea la telefon din holul cel mare cu stăpâna sau stăpânul unui fost musafir.

Părea supărat.

— Păi, de la joacă și alergătură, desigur!

În clipa următoare, Mia auzi vocea limpede și prietenoasă a mamei:

— Nu vă faceți griji, este ceva normal. Toți câinii pătesc asta, mai întâi dorm vreo două zile. Drăguțul de el va fi din nou în formă mâine.

Cam acum doi ani, mama și bunicul Knut avuseseră ideea de a face din fosta gospodărie țărănească o pensiune pentru animale. Mai bine zis, Mia îi convinsese să facă asta, deoarece cușca ei de iepurași ajunsese neîncăpătoare. Și în afară de asta mai voia o pisică și un câine. Dacă ar fi fost după ea, ar fi transformat gospodăria într-o grădină zoologică. Dar mai era și tata pe acolo, și lui nu prea-i plăceau schimbările. Așa că pensiunea de animale hotelul „Lăbuța fermecată“ a fost soluția de compromis, iar Miei i se părea o idee fantastică. O pensiune de animale era, de fapt, mult mai interesantă decât o grădină zoologică, pentru că aici veneau mereu oaspeți noi.

În rest, hotelul „Lăbuța fermecată“ nu se deosebea foarte mult de un hotel pentru oameni: toate

Capitolul 2

— Ce-ar fi... tata făcu o pauză plină de subînțelesuri și se uită pe rând la Mia, mama și bunicul Knut... dacă am organiza o zi a porților deschise? Atunci, vizitatorii ar putea să-și aleagă un animal găsit și să-l ia cu ei.

— Perfect! exclamă Mia entuziasmată, chiar dacă bănuia că în spatele inițiativei tatei se ascundea dorința de a scăpa cât mai repede de animale.

Mama dădu din cap. Și ei părea să-i placă ideea.

— Pentru asta există adăpostul de animale, mormăi bunicul Knut.

— Totuși nu e o idee rea, fu de părere mama. Desigur, asta numai dacă vechiul stăpân nu dorește să-și ia animalul înapoi pentru încă șase luni.

— Asta le spunem vizitatorilor imediat ce și-au ales un animal, spuse tata aprobând din cap.

Mia avu o idee și mai bună.

— Ar trebui să fie exact pe dos! Nu oamenii să își aleagă animalul, ci animalele să se hotărască la ce om vor dori să locuiască! Ar fi super, nu?

Tata își luă o figură gânditoare.

— Sigur, asta ar fi cel mai bine pentru animale, dar cum s-o punem în practică?

— Foarte simplu, spuse Mia. De câte ori se adună prea multe animale, organizăm o zi a porților fermecate deschise. Atunci vor avea voie să vină oamenii care își doresc un animal. Însă toți vor trebui să vină la aceeași oră și să se așeze într-un rând, cu ceva bun în mână. Și atunci vor decide animalele de la cine vor lua bunătățile.

— Hm, oftă tata, nu mi se pare o idee foarte strălucită.

— Dar merită să încercăm, replică mama.

Bunicul Knut se ridică, văitându-se.

— Nepoata mea. Oare de unde a moștenit gândirea asta practică?

— Cu siguranță nu de la tine! spuse Mia arătând spre cămașa lui în carouri albastre și roșii, care era încheiată greșit.

— Dar e șic, replică bunicul uitându-se la cămașă.

— Este superpenibilă.

— Și ca de obicei are ultimul cuvânt, spuse bunicul ciupind-o pe Mia de lobul urechii.

— Me-au! făcu Minou și sări din poala Miei, frecându-se de picioarele bunicului.

El o luă în brațe.

— Pardon, ultimul cuvânt îl are, desigur, Minou. Dar se spune mi-au, o învăță el pe Minou în timp ce ieșea. M-I-A-U! spuse el pe litere. Fiecare pisică normală știe asta, deci spune după mine: mi-au!

Mama ieși afară după bunicul Knut.

Nu aveai nicio șansă s-o înveți pe Minou să miaune ca orice pisică normală, pentru că Minou nu era o pisică normală. Nicio pisică normală nu s-ar fi așezat dintr-odată în fața porții, ca și când ar aștepta ceva. Așa cum făcuse Minou vara trecută. Așteptase să-i deschidă cineva, în sfârșit, ușa. Mia o descoperise când curăța țarcurile.

— Ți-e foame? a întreat-o ea pe pisica necunoscută, cu lăbuțe albe și cu o pată de aceeași culoare pe nas.

În loc să fugă, ea a tors indignată: *Și încă cum!* Se poate ca asta să fi însemnat și: *Credeam că o să*

În acel moment, un băiețel mai rotofei cu niște ochelari rotunzi pe nas ieși din casă. El se îndreptă spre fetița pe care o depășea în înălțime cu un cap. Însă în loc s-o ajute, Mia auzi numai:

— Țsta vine în camera mamei.

Unul dintre bărbații în salopetă îi aruncă băiatului o minge din camionul deschis.